

novi tati

LETO I.

LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE / IZHAJA VSAKO SOBOTO

ŠTEV. 3

„Novi Tati“

je dobil novo številko
poštnege čekovnega računa

13.325

Tednik »Novi Toti« izhaja redno vsako soboto. Naročnina znaša: celoletno din 60.—, polletno din 30.—, četrletno din 15.—. Tekoči račun pri poštnem čekovnem uradu v Ljubljani, številka 13.325. List naročite pri: Upravi »Novega Totega«, Maribor, Aleksandrova c. 30. Izdaja konzorcij. Odgovoren: Gerželj Ivan, v Mariboru. Rokopise, ki jih ne vračamo, pošiljajte na naslov: Božo Podkrajšek, Maribor, Aleksandrova c. 30. Telefonska številka naše pisarne je: 26-39. Tiska: Ljudska tiskarna v Mariboru, za tiskarno je odgovoren V. Eržen v Mariboru.

Zelo važno za naročnike!

»Novi Toti« je dobil tudi novo številko čekovnega računa i. s.: 13.325.

V prihodnji številki priložimo že nove položnice vsem naročnikom.

Vljudno prosimo, da se novih položnic cenjeni naročniki takoj poslužijo ter nakažejo naši upravi denar, ki ga težko in z veseljem pričakuje.

Uredništvo.

O BARVAH

Profesor je zahteval pri izpitih vedno prav natančne določbe barv. Torej: ne rjav, temveč sivorjav z zanosom v zelenkasto in tako slično.

Kandidata, ki ni odgovoril po njegovi volji, je razjarjeno vprašal:

»Kakšno barvo pa ima moja suknja?«

Kandidat si je natančno ogledal suknjo in potem mirno odgovoril: »Ko je bila nova, je bila bržčas modre barve.«

Mladenič je skušnje dobro prestal.

Kako si Janezek predstavlja

očuvanje ameriške svobode

VSEM ČASNIKARJEM SVETA!

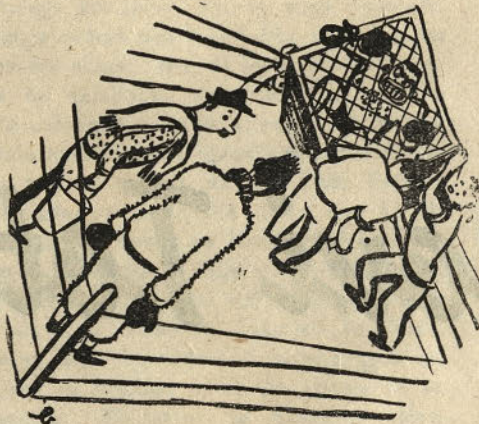
Tajnik nekdanjega Društva narodov v Ženevi je namesto venca na grob Društva narodov podaril trikrat po desettisoč dolarjev za tri nagrade:

1. za najboljšo pečeno časnikarsko raco v tem letu;
2. za najbolj pomirjevalni članek pred največjim viharjem;
3. za najučinkovitejši demanti v tem letu.

SLOVENSKA NARODNA:

Ti boš pa doma ostala,
ti boš pa doma ostala,
ti boš pa doma ostala,
kruh enotni ribala.

V BOKSARSKEM RINGU

— Nič se ne bojte, to delajo le, da bi vas ustražovali!

ODJEMALCI

Odjemalec: »Zelo mi je žal, gospod Kvasar, tega prvega Vam ne bom mogel vsega plačati.«

Trgovec: »Je že dobro. Veselilo bi me, če bi imel 50 takih strank.«

Odjemalec: »Res? Zakaj pa?«

Trgovec: »Ker je takih, kot ste Vi, že 500!«

GOSPA POPREKOVA

»Slišite, gospa Poprekova, sedaj mi je pa tega dovolil! Vaši štirje pobi so že spet na moji jablani.«

Nato Poprekova radovedno: »Kie pa je potem ostala Mira?«

NAŠI VRABCI

so se odločili odleteti na Francosko, ker so jih pri nas spoznali za škodljivce. Že vrabci namreč vedo, da uživajo Francozi danes veeverice in vrane, pa jim hočejo ponuditi svojo korist v obliki — vrabčje rižote.

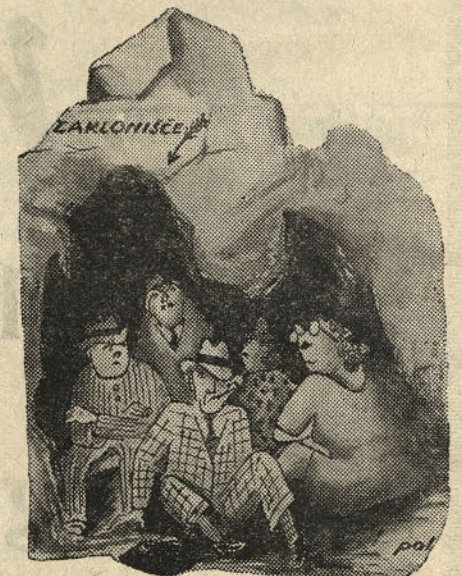
LJUDJE NEKOC IN DANES

NEKOČ

— V teh luknjah ni nič kaj varno. Lahko se ti zgodi, da naletiš na skrivališče divjih zveri.

DANES

— Še najvarnejše je dandanes v teh luknjah. Sicer se ti lahko zgodi, da naletiš na sovražne aeroplane.

NENAVADEN POJAV

so opazili ribiči v Primorju, da namreč ribe same skačejo v nastavljene mreže ter se kar prostovoljno obešajo na trnke. Pojav je pripisovati dejstvu, da so se ribe odločile za ta nenavaden korak, ker se jim smrt potom morskih min zdi premoderna.

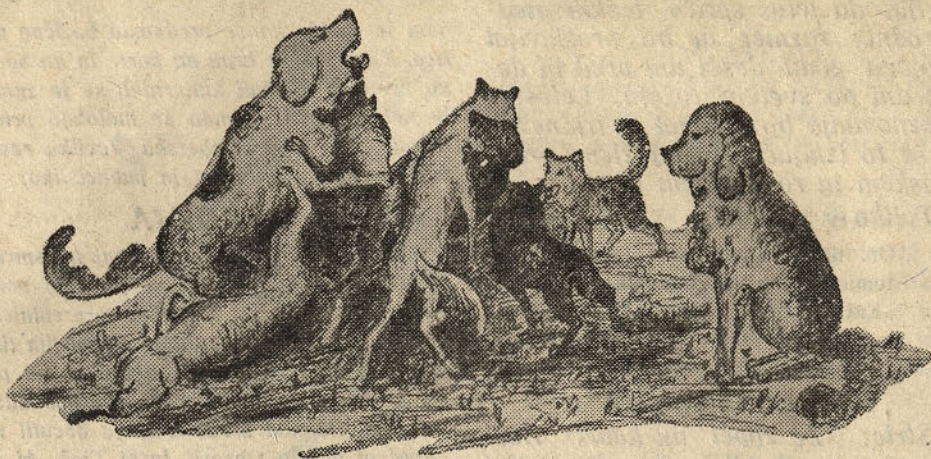
JASNA ŽELJA

Gost: »Ali je bila to kava ali čaj?«

Natakar: »Zakaj vprašate?«

Gost: »Če je bila kava, mi prinesite v bodoče čaj, če je bil pa čaj, mi prinesite kavo.«

PSI MED SEBOJ

Miroljubni kužek: »Prenehajte vendar s tem klanjem. Saj se grizete in tepete med seboj kakor — ljudje!«

NA POMLAD

zrase trava, ki jo zauživajo krave. Te dajejo mleko. Iz njega nastane sir. Zato se je zdaj na pomlad povečalo zanimanje za Sirijo.

MODERNA SREČA

— Oh, danes sem pa tako srečna.
— Zakaj pa?
— Vso noč ni bilo nobenega alarma in sem enkrat v miru spala.

V PANAMI

bodo lovili komarje in kačje pastirje. V ta namen so nastavili nekaj vabljivih posod z medom in drugo sladkarijo. Obenem so pa naredili nekaj baz za jeklene kragulje, ki bodo pazili na to, da se sladkarij ne bo polotil kdo, ki bi navsezadnje Panama panal.

STROKOVNJAKI,

ki so pregledali Gibraltar, predlagajo, da bi z ozirom na spremembe v njem dobil novo ime: Kamenita kratina.

AMERIŠKO POLITIČNO POSLOVANJE

je zelo povezano s številko 11. V Washingtonu je senat razpravljal 11 ur o enajstih predlogih. Pri enem izmed enajstih predlogov je dobila vlada 11 glasov večine. In ko se je senat malo odpočil, je ob 11. uri nadaljeval sejo. Torej bo številka 11 prišla v ameriško zgodovino.

JE SLIŠAL

Sodnik: »Vi, priča, boste povedali samo to, kar ste sami videli in slišali, ne pa, kar so vam drugi povedali. Kdaj ste pa rojeni?«

Priča: »Ne smem reči, so mi drugi povedali.«

D. Goflja:

Pravljica

Nekoč je neki Janez bil, za influenco težko je zbolel, že na tihem je kraljestvo zrl nebeško ...

Ledvička, jetrca povrh so tudi obolela, ker duša Janezu bila ni — vinu odolela.

Srce bilo razširjeno je po ljubezni hudi, nekoliko seveda zbog ljutomerčana tudi.

Tak bil je Janez res bolan, kot se to zanj spodobi, zdravnika je pričakoval, ležeč v domači sobi.

Prišel je doktor Aspirin, recept napisal mu je, na kar je Janezu bilo čimdalje vedno — huje ...

Razen ledvičk in jetrc ter še influence zraven postal Kalanu je povrh želodec neprebaven.

Doktor Obkladkovič prišel je zdraviti zdaj Kalana in Janeza napadla je bolezen stopnjevana.

Tako njegova že bila je kritična bolezen, da vsak, ki ga zagledal je napravil križ je čezenj.

Povezan je bil še doktor Pik in to ga je rešilo, ker Pika zaposlenega sploh k Janezu — ni bilo ...

In če ga tudi ni bilo pozneje, pôtlej Janez živi poln zdravja in moči sigurno pač še danes!

AMERIKA

je postala po najnovejših sklepih orožarna Anglije in je vpisana v trgovski register kot družba z neomejeno zavezo.

ČE BI DANES NASTAL VESOLJNI POTOP,

bi vzel Noe v svojo barko: dve puški, dva tanka, dve plinski maski, dva aeroplana, dve konzervi, dva pakta in dva demantija ...

KER JE AMERIKA

odprla Angliji vrata na stečaj, obstaja bojazen, da nastane v Evropi že v bližnji bodočnosti silen prepih; zato se je bati, da zadene Evropo poleg drugih težav še splošen — revmatizem.

ŠE NE VE

»Kaj pa neseš v tej kasi?«
»Še sam ne vem. Jutri boš že bral v časopisih.«

SLADOLEDARJEVA ŽELJA

— Oh, da mi je biti na Daljnem vzhodu, tam, pravijo, je taka vročina, da bi mi kupčija krasno cvetela.«

VELIKOBRTANSKI OTOKI

igrajo v sedanji vojni važno dvojno vlogo. So namreč prva ameriška in zadnja angleška obrambena linija.

JANEZEK

se čudi, ko pišejo listi, da se bo šele zdaj začela svetovna vojna, ko se vendar ves svet že dolgo vojskuje.

Da vsaka je tretja obljuba dejanje, najlepše bi bilo stoletje sedanje.

(Anton Medved.)

— Na dan 40tih mučenikov je dopoldne lilo, popoldne pa se je zvrmenilo. Na ta način bodo lahko imeli po preteku 40tih dni lep izgovor in čisto vest: če bo 40 dni deževalo, bodo lahko rekli: »Saj je 10. marca deževalo!« Če bo 40 dni lepo vreme, pa se bodo lahko trkali na prsa: »Saj je bilo 10. marca lepo!« Sicer pa: na tak način vsak lahko drži besedo.

— Po naši deželi hodi neki pevec. Večkrat se sam pohvali: »Moj glas napolni tudi največjo dvorano!« Pa se je oni dan pojavil v neki zelo veliki dvorani, na kar so skoro vsi pričujoči zbežali. Tako njegov glas, ki sicer res lahko napolnjuje največje dvorane, te dvorane — prazni. Tudi ljudje z dobrim glasom so lahko na — slabem glasu!

— »Življenje poje« je naslov knjige, ki jo je spisal koncertno-operni pevec Slavko Lukman lastnoročno. Tak pojav je treba vsekakor pozdraviti, kajti življenje poje danes samo menda Slavku Lukmanu. Tako je torej ta knjiga priznana edinstven pojav v naši nepojóči literaturi!

— »Policijo so zasluženo nasekali« ... Da se ne bi kdo škodoželjno in na tihem veselil, končujem gornje poročilce: »na boks-maču med Mariborom in S. K. Policijo, Zagreb.«

— Neki dejanski ravnatelj je nedavno daroval za Zimsko pomoč in lastnoročno napisal na dotični poli »Din 5.—«. To je res zimska pomoč, ker človeka pri taki pomoči kar — zima strese! ...

— Pred kratkim so vlomili v neko gimnazijo. O tem vlovu trdijo dijakki, da je napravil naravnost ogromno škodo, ker vlomilci redovalnic — niso pokradli! Tatovi so usmiljenja vredni ljudje: če kradejo ni prav, če ne kradejo, kot se vidi, pa — še manj!

Smrtni vozač,

ki je vsako leto izvajal smrtne vožnje z motorjem na »Mariborskem tednu«, ko je vozil po steni, nam javlja, da letos ne bo izvajal svoje umetnosti na steni, temveč na — Tržaški cesti.

MODRIJAN

Janez gleda luknjo na loncu in na čevlju pa modruje: »To je res čudno, pri loncu teče voda ven, pri čevlju pa noter.«

GODOVNIK GOSPOD NI-LENEC

javlja, da letos spričo težkih mednarodnih razmer ne bo proslavljajl svojega godu deset dni pred in deset dni po svetem Jožefu. Letošnje praznovanje bo obhajal le tridnevno in še to izključno v najožjem prijateljskem in rodbinskem krogu.

Toliko v vednost.

Op. ur.: Objavil sem to vest kljub temu, da me bo godovnik odpravil z: »Kaj vas pa to briga!«

Božo.

NAPREDNA MLADINA

Stric: »Že zopet mi kadiš! Bodi pameten in odvadi se že enkrat! Kaj imaš vendar od tega neprestanega kajenja!«

Nečak (petošolec): »Dragi stric, pa vendar človek v mojih letih ne more biti takšen materialist, da bi od vsake stvari moral kaj imeti!«

Če sirene tulijo ...

Mož: »Kolosalno! Kolosalno!«

Žena: »Kaj je neki kolosalno! Saj mi bo uho razneslo!«

Mož: »Meni je pa ta glas strašansko všeč. Če namreč sirena tuli, tebe ne čujem!«

Postavitev novega mariborskega gledališča zagotovljena!

Da bo že v najkrajšem času stalo novo mariborsko gledališče, ni več nobenega dvoma. Poleg že izgotovljenega načrta sta se namreč odločila tudi tenorista Jarc in Lukman prirejati odslej koncerte v korist sklada za postavitev novega gledališča v Mariboru. Lepa gesta zasluži vse priznanje in daje upanje na skorajšnji začetek gradbenih del.

Štajerska kulturna kuhinja

nam je spekla konec predpusta božično potico. Ko je bil že kruh na karte in ko so se ga privadili že tudi kulturniki, se je zgodilo nekaj, kar je menda že malokdo pričakoval: izšla je decemberska številka revije za leposlovje, umetnost in publicistiko:

OBZORJA.

Mnogi so Obzorja že zdavnaj na smrtno posteljo dajali, nekateri so jih celo pokopali. Zdi se, da so bila močno prehlajena, ko niso pogledala na svitlo. Ali pa jim tisti, ki jih oblačijo, niso dali suknje za na pot, pa so se prikazala šele ob prvi pomladanski sapi. Pomlad sredi zime je občutil novopečeni pesnik Obzorij Juraj Tjoš, ki mu brnijo po glavi različne Disonance pred viharjem. K sreči so Obzorja izšla vsaj tik pred postom. Drugače bi Miško Kranjec najbrže težko oženil Matija Berdena. Fant je ženil svojega očeta. Miško je pa v svoji navihanosti vse tako speljal, da je postarano nevesto dobil sam Matija, ki je bil pohlepen na njen denar. Seveda je do denarja tudi prišel. Zato je pa Rošev Gregor opravil svojo smrt brez denarja. Bil je samo hlapec in nič več. Morda je to napotilo V. K., da se je razpisal o socializmu in ga s pomočjo Gitermana nekoliko pokritiziral, kar je dandanes moderno. Štefan Vujec je poslušal Odmeve sodobne zemlje, ki so močno ropotajoči, dočim je Branko Rudolf zapel Trubarju v čast kar dva soneta. Nekaj verzov je naklepal tudi J. Caestus. Zoran Mušič je pa pohvalil in pokritiziral svoje kolege iz slikarskega kluba Brazde, dočim je dr. V. Kralj, ki nad Obzorjih kraljuje kot urednik, povedal, kaj in kako so igrali v prvih mesecih mariborske gledališke sezone. Dr. Glonar je pa med drugimi zapisovalci in ocenjevalci razložil slovenskemu kulturnemu občestvu, da ima Oton Zupančič profesorski izpit iz geografije, ki po tolikem spreminjanju meja najbrže ne drži več. To nas pa ne sme narediti črnogleda. Kajti izza gore je pogledal Zagorski in zapel Neurjem vsem. Tudi Obzorja naj neurjem vsem kljubujejo.

SODOBNO

V javnem kopališču blesti pri blagajni sodoben napis: Vsled izrednih razmer je prinesli milo s seboj. — Prihodnje leto bo predvidoma sledil že pripis: Vsled še izrednejših razmer je prinesli tudi brisačo s seboj. — Čez dve leti utegne slediti še naknaden pripis: Vsled najizrednejših razmer je prinesli tudi vodo s seboj.

POBOŽEN PROFESOR

»No, kako je bilo pri izpitu?«

»Imenitno očka. Profesor je bil tako dober in pobožen.«

»Kako, pobožen?«

»Da. Kadar sem kaj odgovoril, je sklenil roki in dejal: »Moj Bog, moj Bog!«

Celjski obrazi

Oj vemo, vemo, da poklic si zgrêšil:
Visoko te častimo kot slikarja,
a vedno znova kažeš nam mornarja,
kot kuhar, boksar ne bi se osmešil.

Gotovo se nihče še ni pregrešil,
ki v tebi je zagledal pridigarja.
Ustvarjen zate zdi se stan krčmarja:
Bi drugim žejo (sebi tud'?) utešil.

Le vkup, le vkup, uboga celjska
gmajna,
zdaj nam je dana prilika sijajna,
da zvišamo še teh poklicev zmedo:

Ti si ustvaril, Sirk, naš krog izbran,
zato le urno stopi v našo sredo:
Obrazom celjskim bodi kapitan!

Mikula Letič.

Po naši mili zemlji

IZ PTUJSKE OKOLICE

Ker ni dosti petroleja,
ker še luna slabo sveti,
v Markovcih je zdaj začela
nam elektrika goreti.

V NOVEM MESTU

bi življenje lepo teklo naprej, če ne bi bili vsi meščani in z njimi tudi drugi Dolenjci, ki niso meščani, ampak so b v bratovščini z rajnim Krjavljem, vznemirljivo razburjeni. Razburjeni pa niso zaradi svetovnih napetosti, temveč zaradi — pasje stekline. Nevarnost je, da se pošteno razpase ta pasja steklina. Četudi naši meščani in gospe meščanke drug drugega radi ščipljemo in obiramo, zgristi se pa le še ne maramo.

MURSKA SOBOTA

Kakor znano, nam je ušlo pet tičkov, od katerih so se trije že vrnili. Gotovo zato, ker je narodu znana igra »Trije tički«. Vse skupaj se je pa lahko pripetilo vsled tega,

ker smo svojo pozornost posvetili pustnim prizorom pod skupnim naslovom »Viteški pljunki«.

ŠTAFETO

Slovenjgradec—Vuzenica so kljub neugodnemu vremenu priredili stekli psi, ki so res dobro tekli, a so bili kljub temu neugodno sprejeti.

IZ SELNICE OB DRAVI

Čuli smo, da se je pri nas narodil nekemu sinek. V svoji veliki sreči je atek čutil potrebo po zahvali. Zahvalil se je za naklonjenost, toda ne Bogecu; vragu je molil zahvalo. — »Iz tega fanta bo gotovo še nekaj,« hudomušno pripominjajo Selnčani.

Iz Trbovelj

OPOZORILO

Če nočeš s sodnijo opravkov imeti,
če hočeš brez ričeta v miru živeti;
ne bodi jezichen in ne obrekuj,
v naše zadeve nosu ne vtikuj!

Odbor

za zavezovanje jezikov.

Po gorenjskih kotih

JESENIŠKI OBRAZI

Vitki, črnolasi Pavel
menja nam valute tuje,
za ljubezen v opereti
publiko rad navdušuje.

NA BLEDU

je kljub temu, da še živimo v mrtvi sezoni, veliko vznemirjenje. Vse pričakuje neko splošno revizijo. Pravijo, da bo prišel revizor. Namreč Gogoljev »Revizor«. Ta pa ne bo pregledoval hotelskih računov in je strah odveč.

VES KRANJ

se zanima za usodo usodnega Haceta, ki mu je ravno na kranjskih tleh tako usodno spodrsnilo. Mnogi ugibajo, kako bi dobili vstopnice za razpravo. Mnogi pa še bolj ugibajo, kje so tisti dinarčki in jurčki, ki jih je blaga duša nabrala za tiste, ki so se upali nad Haceta, dokler še ni bil zvezan.

KRANJSKE NOVOSTI

Zanimanje Kranjčanov za Kondorjevo razstavo ni takšno kakor bi karikaturnist zaslužil. Kranjčani se namreč upravičeno boje, da bi jih utegnili slikar bolje zadeti kakor najboljši fotograf.

Naše mesto je uvedlo carinsko ogrado zoper — pokvarjeno koruzno moko.

Potuhtali smo patent za zdravo prehrano. Moko, ki ji ne zaupamo, da bi bila zdrava, oddamo veletrgovcem, ki jo oddajo našim govedarjem, da krmijo krave. Če krave

obole, ni treba ljudem in tako nam dvakratno služijo. Ker nismo tako oholi kakor nam radi marsikod očitajo, prepuščamo najnovejši patent tudi drugim v uporabo.

Vsako soboto novi „Toti“

PRETILA JE NEVARNOST,

da se bo na Jesenicah in v okolici razširila sladkorna bolezen. Nevarnost je pa srečno mimo, ker je v pravem času zmanjkalo sladkorja.

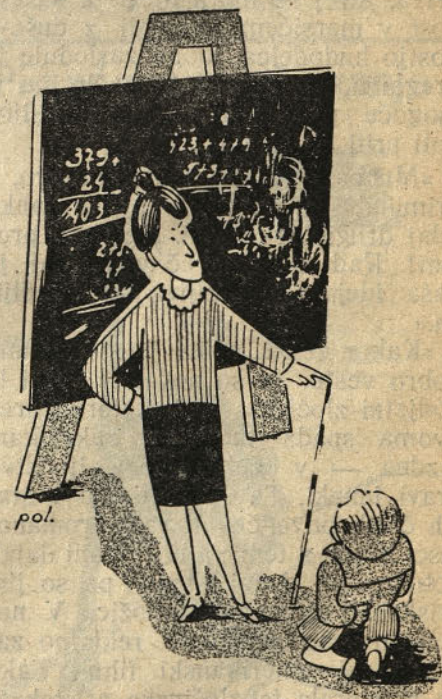
FILMSKA NOVOST

Ker Willy Forst ni utegnili priti na Gorenjsko, dobimo v kratkem film »Moč lepih Miminih oči«. V njem nastopi gospod, ki se je zaklel, da bo hodil v en sam kino, drugega pa bojkotiral, a zaradi lepih oči ni mogel ostati zvest svoji prisegi.

IZ ŠKOFJE LOKE

Zobobol je huda reč. To je občutil naš brivski pomočnik. Poslal je vajenca k zdravniku po sredstvo zoper zobobol. Dejal mu je: »Če vpraša doktor, koga bolijo zobje, reci da tebe.« Vajenec je šel in zahteval naročeno. »Sedi na stol,« je velel doktor, »kateri zob te boli?« »Ta-le,« je pokazal fant. Dobil je injekcijo... Ena, dve, tri — in zdrav zob je zagledal beli dan. — Če je pomočniku to sredstvo kaj pomagalo, ni znano. Znano pa je, da se je opisani slučaj resnično dogodil.

V šoli

Učiteljica: »Paglavec, le kje si se naučil tako grdo lagati?«

Učenec: »Doma, gospa učiteljica!«

Učiteljica: »Pa ne da bi tvoji starši...«

Učenec: »Radio imamo doma.«

JUAN ROBAÑEZ: SKRIVNOST INKOVE PALAČE

IZVIREN KRIMINALNI ROMAN • IZHAJA V NADALJEVANJIH

4)

»Res? Radoveden sem kakšna je ta ideja.«

Julio Morero se je ponosno prestopil in zmagoslavno odgovoril:

»Moja ideja sloni na psihološkem spoznavanju mojega naroda in temelji na moji izredni sposobnosti vživljanja v hudodelčevo duševnost.«

»Nisem vedel, da imam take kriminalne tipe v svoji službi,« ga je zbadljivo prekinil njegov predstojnik, »pazite se, da vas to vživljanje v hudodelčevo duševnost ne spravi še v luknjo.«

»Radi tega ste lahko brez skrbi, jefe, ker v meni ni drugih komponent, ki bi me lahko pripravile do kaj takega. Kakor mora vsak dober kritik imeti nekoliko literarne žilice, tako mora vsak dober detektiv imeti — če se lahko tako izrazim — nekaj zločinskega na sebi, to se pravi, da mora biti teoretično disponiran zagrešiti zločin, ki ga trenutno odkriva, torej se mora njegova duševnost v marsičem skladati z duševnostjo hudodelca, ki ga zasleduje in preganja, kajti le na ta način mu je mogoče po najkrajši in zanesljivi poti priti do jasnih...«

»Muchas gracias, señor Morero, o kriminalni psihologiji boste lahko kdaj drugič predavali. K stvari, prosim! Rad bi namreč vedel, ali je vaša ideja sprejemljiva in izvedljiva.«

»Kakor želite, señor jefe! Vi sami dobro veste, da so nekateri drzni in podjetni zločinci — h katerim brez dvoma spada tudi naš zakrinkani jezdec — v očeh našega ljudstva pravi junaki. Te »junake« so v starih časih poveličevali razni romanopisci in jim s tem na eni strani dajali potuho, na drugi strani pa so jim priskrbeli simpatije množic. V novejšem času pa delajo reklamo zanje razni ameriški filmi. Tako se je morala ta zločinska aristokracija — če lahko tako rečem — podvreči mnenju množic in si proustvoljno nadeti okove neke razbojniške morale in časti. Za svojo čast zastavi tak razbojnik vse.«

»No, in...?«

»Po mojem spada ta zakrinkani jezdec med take razbojnike.«

»No, in...?«

»No, in tako sem si mislil: če mi postavimo po zunanosti prav takega jezdec, s prav takim konjem, prav tako oblečenega in zakrinkanega, pa da se mu vsako podjetje izjalovi in se sam osmeši, potem — mislim — se bo pravi junak kaj hitro javil in demantiral našega moža. Potem nam bo seveda delo mnogo olajšano.«

»Ideja ni napačna, toda kje dobiti takega moža? Podjetje je namreč zelo tvegano in zahteva precej poguma.«

»Poznam človeka, ki bi mu bilo vse to igranja in zabava obenem.«

»Tudi na to sem že mislil. Po izpovedi očitcev je nosil razbojnik nazobčano krinko, naš bo pa imel krinko brez zob. Dobro bo, če takoj vse obvestite o tej zadevi.«

»V redu! Pa obilo sreče!«

»Zaupam v svojo zvezdo. A Dios!«

»A Dios!«

*

Še tistega dne je Julio Morero zajahal policijskega konja in se vesel napotil proti Sieri Nevadi de Santa Marta. S strmino je raslo njegovo razpoloženje. V duhu je že videl svojo sliko v vseh časopisih in bral ognjevite članke, ki poveličujejo njegovo iznajdljivost in duhovitost. »Da,« je v duhu bral odlomek nekega članka, »ideja z dvojnikom za-

... oddal nekaj streliv v dva preplašena mimoidoča...

»Pa je zanesljiv?«

»Vsekakor!«

»Dobro! Uredite to sitno zadevo in želim vam obilo uspeha. Rad bi namreč zamašil usta tem časopisnim kričačem...«

»Upam, da se nam to posreči.«

»Še nekaj! Dobro, da sem se spomnil. Pri svojih pustolovščinah bo prav gotovo prišel v stik z našimi organi. Kaj, če ga že pri prvem podvigu ubijejo?«

krinkanega jezdec je mojstrovina in njen oče zasluži mesto v Scotland Yardu...«

V takih in podobnih mislih je prišel naš detektiv na vrh griča. Odprl se mu je razgled po majhni dolini. Sredi jase je stala ena sama hiša. V ogradi okrog hiše se je paslo kakih dvajset konj. To je bil dom Pedra Alvareza, zagrizenega samca in pre-kupčevalca s konji.

Julio je spodbodel konja in zdrk-

nil v dolino. Ko je prijahal k hiši, je privezal konja k ograji in vstopil v hišo.

III.

V Riohachi se je drugega dne po zgoraj opisanih dogodkih zgodilo nekaj nenavadnega, razburljivega.

V dopoldanskih urah se je mlada Pepita Borralla sprehajala po mestnem trgu med pisano množico prodajalcev in kupcev. Dobre volje in prešerno razpoložena je hodila od branjevke do branjevke, jih pozdravljala in spraševala razne malenkosti, ki zanimajo edino žene in dekleta.

Marsikateri stari branjevki se je utrnila solza ob pogledu na živahno Pepito, kajti spomin na mlada leta se ji je spet obudil in ji kruto povedal, da je najlepše že zdavnaj minilo.

V takem razpoloženju se je Pepita sprehajala od enega konca trga do drugega.

Ko se je hotela skozi neko stransko ulico vrniti domov, se je nenadoma pojavil zakrinkani jezdec, oddal nekaj strelcev v dva preplašena mimoidoča, nato se pognal proti Pepiti in jo kakor kragulj golobico zagrabil, vzdignil k sebi na sedlo in odjezdil...

(Prihodnjič: Inkova palača pokaže bralcem svoje prve skrivnosti.)

SAMOMORILNI KANDIDAT

Samomorilec: »Ali ima ta vlak zamudo?«

Progovnik: »Da, gospod, točno pol ure. Če se vam mudi, pa izvolite na drugi tir, tam imate vlak že čez pet minut.«

V ŠOLI

Profesor med razlaganjem opazi, da si neka dijakinja čisti nohte. Dobrohotno jo opomni:

»Dana, kaj ne veste, da se ne spodobi, da si v naši tako imenitni družbi čistite nohte...!?«

Oglasi se veteran iz zadnje klopi: »Gospod profesor, menda vendar ne želite, da v tako imenitni družbi sedi z neočiščenimi...?«

ČASU PRIMERNA ZADNJA ŽELJA Upokojen politik na smrtni postelji:

»Samo časopis, v katerem bi ne bilo nobenega demantija, bi še rad učakal, potem pa lahko v miru umrem...!«

Od te nove špiže, kir ene vitamine oli živlake v sebi derži inu kej, kdaj inu od kakovih ljudi so ti-isti zmišleni

Lubi kerščenic! Nikar poprej nejsu ljudje tulikajn za volo nih špiže oli košte se brigali, koker zdaj per našim času, kir so eno takovo špižo

zmislili inu stuhtali, de ona ene živlake oli po bukovski ričenu ene vitamine v sebi derži.

Oli lubi kerščenic, vejditu imaš, de ti-isti živlaki oli vitamini, od zljudjovih inu buhernih ljudi zmišleni, nejsu božje dejlu inu tu za vlogo tiga, kir nih nejsu naši brumni očaki znali, jejdli inu se ž nimi špižali.

Inu ti eni vučeni može — oli nih vučenust je od tiga Antikišta — suseb ti arcati vuče inu se proti enimu bolnimu kerščenicu zagvišuju, de oni hočjo te bolne inu švoh ljudi, kir so reumatiš, išijatiš inu rahitiš z le-tejmi živlaki zdraviti inu nih bolejni panati inu ferdamati.

Le-ti živlaki oli vitamini so od tih enim amerikajnerskih bogatih paurov oli farmarjov zmišleni, suseb za volo tiga, de bi oni ležiši tu mlejku inu ta regral prodali.

Ti farmarji boge ljudi ž nih fašvukum nesramnu nore inu terde, da

tu korejne inu ta rejpa dosti vitaminov v sebi ima.

Oli ti-isti nesramni inu nepridni farmarji — buli ričenu ti farbarji — nejsu nigdar te rejpe inu korejna jejdli, temeč so imer inu vselej nih trebuhe s tejmi pratelni špižali inu futrali.

Per tejh-istih časih, kir sem jest suj leben pelal nejsmo tejh ferdamanih vitaminov znali, pak smo mi buli inu dolgu živejli.

Obtu ima vsak brumen kerščenic vejditu, de so le-ti živlaki oli vitamini zgul ene babske marine inu de ništer dobriga v sebi ne derže. —

Vaš

Primož Truber.

ZASPAL JE

Mihec noče zaspali. Oče sede k njegovi postelji.

»Lepo pravljico ti bom povedal, da boš zaspal.«

»Prav očka!«

Očka pripoveduje pol ure. Pripoveduje celo uro. Pripoveduje dve uri. Nazadnje potilme vse. Mati v sosedni sobi si oddahne. Vrata v otrokovo sobo se tiho odpro.

»Ali spi?« vpraša mati.

Tedaj se pokaže mali Mihec med vrati s prstom na ustih:

»Da, mamica,« pravi, »naposled je pa le zaspal.«

ISTO

Sodnik: »Kaj vam je obtoženec res rekel, da ste idiot?«

»To ravno ne, toda rekel je: kar se tiče nadarjenosti, si lahko seževa v roke!«

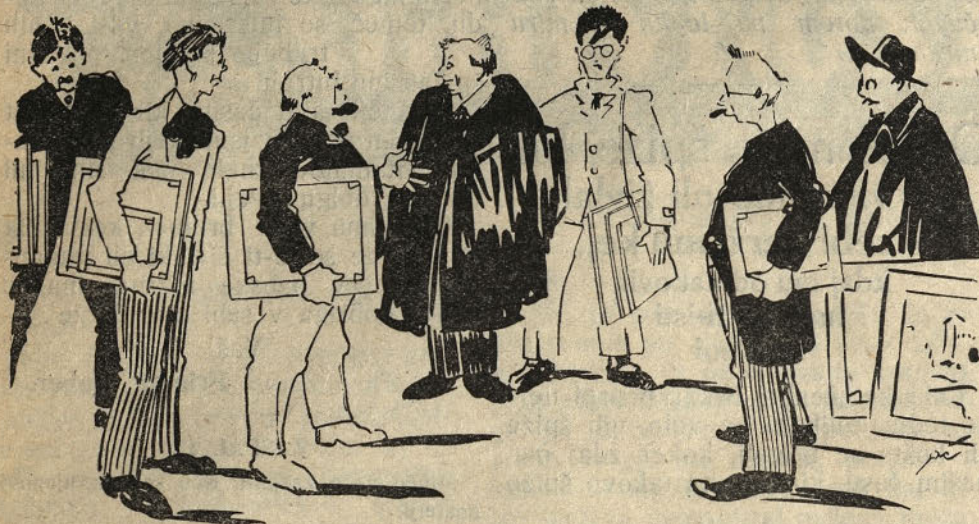
Pijančevo modrovanje

— Hvala bogu, svojo stalno gostilnico že najdem kar po instinktu. To mi bo prav prišlo v slučaju zatemnitve!

Črna umetniška borza

V Ljubljani — tako poročajo časopisi — cvete prodaja lažnih Jakopičevih in drugih slik.

Predsednik »umetnikov«: »Dragi kolegati, ni važno, če znate slikati, važno je perfektno podpisati Jakopiča in bodočnost vam je zasigurana!«

Ljubljanska opera

v prvem polletju umetniškega leta 1940-41

Da bi Ljubljana ne bila preveč zaspala in da bi vendar lahko v pravem času sladko spala, so ji preskrbeli operne in operetne predstave. Najprej nas je pozdravil gospod Beethoven s svojim Fidelijom, nakar je brž poslal gospod Lehar Grofa Luksemburškega, Janaček pa Jenuto. Komponista sta namreč zvedela, da sam Mozart pripravlja Figarovo svatbo, kjer je mnogo prilike za srečne zveze, ne le za tiste, ki jih na svatbi uradno poroče, temveč tudi za tiste, ki se tamkaj šele seznanijo. Zato ni manjkalo v operi niti vroče Bizetove Carmen in ne Leharjeve Friderike, da celo Nicolaieve Vesele žene Windsorske so našle tjakaj pot. Ker so bile pa med njimi tudi srečne matere, so za ta čas prepustile svoje otroke Angelu z avtom, da jih je vozil sem in tja ter z njimi prepeval in muziciral. Ljubezen do otrok je velika čednost, opera in opereta je pa ženskega spola. Tako lahko razumemo, da so za drugimi damami prišle na oder spet tri nove in sicer veličanstvena Goldmarkova Sabska kraljica, potem jetična Traviata in naposled celo nežna Madame Butterfly z Japonskega. Morda so prav te dame skovale kak dobrodelen komite, kajti imeli smo prepotrebno akademijo za zimsko pomoč. In prve pomoči je bil deležen Hlapec Jernej, ki mu je nihče ne bo zavidal, saj ga vsi poznamo in je torej vse v redu, če je s pomočjo Bravničarjeve muzike iskal svojo pravico. Možakar se je po stari slovenski navadi ustavil Pri belem konjičku, kjer so za predpust priredili Ples v maskah, ki ga je s svojo navzočnostjo počastila celo gospa Frasquita. Tako smo primuzicirali, pripeli in priplesali na kraj prvega umetniškega polletja, za drugega bomo pa počakali, kaj nam bo še prinesel.

JUTRO V EVROPSKEM MESTU

Ona: »Kakšno vreme bo danes?«

On: »Padavine bomo imeli.«

Ona: »Kakšne padavine: dež, sneg ali bombe?«

PROFESORSKA

Služkinja: »Gospod profesor, zunanaj čaka neki gospod dr. Koleselj in želi z vami govoriti...«

Profesor: »A, dobro, dobro, že vem, to je tisti, ki je pred kratkim umrl. Recite mu, naj kar vstopi...«

SODOBEN POKLIC

»... postati hočem rudar, bom vsaj deset ur dnevno na varnem pod zemljo.«

Pri zdravniku

Damica: »Gospod doktor, imam fiksno idejo, da vsi ljudje bulijo v mene.«

Pomlad je zunaj tvojih vrat

Šolska naloga.

Danilo Goflja.

Kadar se beli Sneg izpremeni f tisto kemično sestavino, f obrambo katere pogrešamo zadnje čase kaloše in sploh gumijasto Endustrijo in ki ji pravimo »zlaus«, »broska« ali pa tudi »blato«, takrat jaha f Deželo vitez Jurij, kakor se po Slovensko reče Spomladi. Oziroma je to znak, da je Spomlad zunaj Tvojih vrat in da bo mogoče f teku kakih štirih, največ petih tednov že znotraj Tvojih vrat in bodo zares rožice zapele in ftičke spet zacvetele. Dotedaj bo seveda še zapadel Sneg f veselje smučarjev in finančnih Referentov raznih občin. Živo Srebro bo še držalo pod Ničlo, da bo še kaj leda, ki je nujno potreben Pivovarnam radi slabe žetve Vina. Dame se bodo spet zavijale f okrilje kožuho f in krznarji bodo spet na pu f lahko prodajali kakega Zajca za Srebrno lisico. Razni trpeči Bolniki še ne bodo mogli občudovati proste Narave ter bodo morali spet hoditi f kino, f gledališče ali kam drugam, kjer je zakurjeno in obenem Tema, skratka potem, ko bo zlaus, nastala iz Snega, naznanjala, da je zunaj Tvojih vrat Spomlad, bo še Starka zima puhala iz Njenih aztmatičnih pluč mraz in druge Zimske premičnine.

To se ponavlja zadnja Leta redno in je to mogoče najbolj redni Pojaf f našem nerednem Vremenoslovju, da je pri nas namreč redno zima, kadar bi morala biti že Spomlad zelena, fsem Človekom razcvetena.

Tako prav prvi znaki Spomladi potem vedno nafdajajo z Nejevoljo, jezo in drugim žolčnim Udejstvom, kajti kdo je sredi današnje Žifčne vojne tako potrpežljiv in brez dražlajev, da mu ne bo šlo čez Njegova jetra, če Sneženi zameti kar na lepem recimo preložijo prihode Osebnih Vlakov za cele tri ure in to tedaj, ko je že zdavnaj Gastronomična Spomlad?

Pa to tudi ni lepo od zelene Spomladi, da se ne drži njenega voznega reda. Gori f nebesih bi se že lahko reda držali in bi poslali Spomlad na zemljo točno 21. marca, kot je po Disceplinarinem redu zapovedano. Če se niti Nebeščani ne držijo reda, kako pa ga smemo potlej zahtevati od čisto navadnih pozemskih Inštitucij, kot so železnice, uradi, kinoti in drugi pojavi? Kaj?

Sicer pa ne smemo takoj napasti in obsoditi Spomladi, zlasti ne zdaj, f Njeni odsotnosti, to bi bilo klevetanje in to ni moj Rajon. Obsoditi pa ne smemo Spomladi iz tega razloga vun, ker je Ona mogoče toliko fino čuteča in suptilno izbrušena, da ne mara kaziti enotne slike Napredka, ki je f tem, da je zmeraj za precej časa od zadaj. Recimo — Moda: če se danes rodi f Parizu, smemo z gotovostjo pričakovati, da bo mogoče že čez tri Leta tudi pri nas. Ali pa kaki literarni Pojaf: ko mu pojejo drugod že »Blagor muki«, se pri nas šele rodi! Tako je skoro f fseh Ozirih in zato bo tudi zdaj, ko je Spomlad zunaj Tvojih vrat, šele — zima! Naj f Miru počiva!

Iz protesta!

Casopisna polemika o škodljivosti in neškodljivosti vrabcev je v splošnem priznala vrabca za koristno ptico.

Užaljeni parček: »Ne bova te požrla, ne! Kar delaj škodo nevoščljivcem grdim, ki nama štejejo že vsako proso v zlo!«

Najdeni predmeti

Perifirijski kino objavlja seznam predmetov, ki so jih obiskovalci in ljubitelji kina pozabili od januarja naprej:

Loža:

- Nagobčnik (manjši, modernejša izdaja).
- Daljnogled (brez leč).
- Trd ovratnik (gopod je najbrže gledal film à la »10 mrtvih za 1 din«).
- Snežke.
- Dva damska dežnika in ženska marena.
- Notes (po poreklu iz Učit. tiskarne, po zapiskih sodeč last privatnega detektiva).
- Damska torbica (vsebina: ogledalo, puder, odrezek krušne karte).
- Prašek proti bolham (uporabljiv brez Flit aparata).

Zaklopni sedeži:

- Vstopnica za tretji prostor.
- Penkala nalivno pero.
- Žep zimskega plašča.

I. prostor:

- Sveženj ključev z dvema ključcema.
- Sveženj ključev z dvema ključema.
- Česalnik (po dejanskem stanju sodeč last plešastega gospoda).
- Cigaretna doza z dvema zobotrebema.
- Prazna doza za »Prašek proti slabim živcem«.
- Žepna ura (starejši model na ključ).

II. prostor:

- Rokavice (ženske pripadnosti, brez palca).
- Zvezek za domače matematične naloge.
- Vžigalnik.
- Tenis žogca.
- Zavoječek njuhalnega tobaka.
- Žvečilni gumi (še neprežvečen).
- Legitimacija športnega kluba (nogometni odsek).

III. prostor:

- Kuhinjski nož.
- Klobuk št. 58 (črne barve z belim trakom).
- Serijski slavnostnih poročil o Hacetu in Kodru (časopisni izrezki).
- Natrغان mošnjček s tremi kovanci po 10 din (od katerih eden je ponarejen, druga dva pa sta stara, že vzeta iz prometa).
- Policijski poziv na ime: Miha Dolgoprsti.
- Igralne karte.
- »Boksar«.
- »Svinjska noga«.

Lastniki naj se javijo v roku 24 ur, sicer bodo predmeti zapadli v dobre namene.

Iz Knafeljevih šolskih nalog

»Težnost je nekaj, če je ne bi bilo, bi vsi odleteli. Ona nas uči, zakaj jabolko ne more zleteti v nebo. Pojavi se najbolj v jeseni, kadar padajo jabolka z dreves.«

»Okostnjak je mož z notranjo stranjo na zunaj, ki mu manjka zunanje strani.«

»Črni oblaki nastanejo, če izhlapeva umazana voda.«

»Dedič je, če kdo umre, tedaj dobi, kar ostane.«

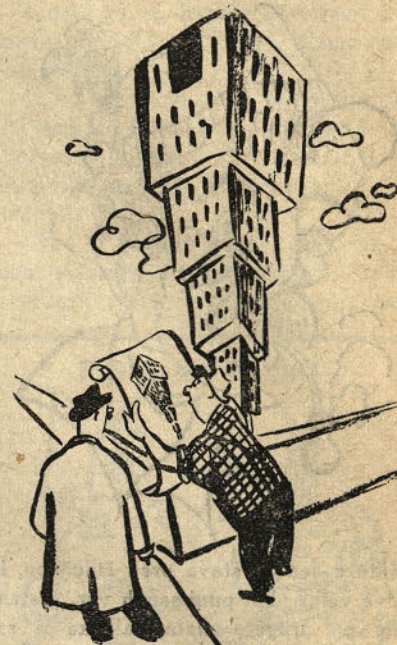
»Divji narodi so tisti, ki ne vedo, kaj je slabo, predno jim tega ne pokažejo belci.«

»Sonce zatone na zahodu in hiti okrog proti vzhodu, da lahko zjutraj pravočasno vstane.«

»Kadar gospod učitelj vstane, mu odpremo vrata, da lahko izstopi in jih zapremo za njim.«

Čitajte „Novi Toti“!**POKVARJENA PUŠKA**

Oficir: »Čuvajte orožje, ker je državna last in ker odgovarjate zanj!«
Rezervist: »Oprostite, gospod častnik, ta luknja je bila v puški že, ko sem jo dobil v roke.«

POGREŠKA

— Se vam ne zdi, da ste pri gradnji te stavbe gledali načrte — narobe?

BAJKA BREZ NASLOVA

Nekoč je pravil Anatole France to-le bajko:

Letal je čmrlj od cveta do cveta in sesal med. Pa je prišel vol, izpulil cvet in z njim pogoltnil tudi čmrlja.

Prišel je čmrlj v želodec in bilo je tam mnogo, mnogo cvetov, ki jih je bil požrl vol. Opojne vonjave cvetov so čmrlja oamile in čmrlj v volovem želodcu je globoko zaspal.

In ko se je čmrlj prebudil, tistega vola ni bilo več tam...

NASLOVI

Strašno je danes z naslovi. Včasih si lahko rekel človeku: »Vi osel!«, zdaj moraš reči vsaj: »Vi nadosel!« Pa bo še zamera.

USPEŠNO SREDSTVO

— Čemu stojiš ob tej črpalki cele ure?
 — Tu je prepovedano kaditi, jaz bi se pa tako strašno rad odvalil.

ETETE TONEK MA GUČ

Najduže sen se stava pred štacūnon, ker ma dve velki okni puni samih vūr, prstamov ketnic pa drugēga zlata, tak ka ti samo jemlje oči. Čakajte malo, naj se zmislīn, ker je to, saj sen goreh antres vrešteja. Aha, že ven: Ilgerjev sin! ... sen si misla, če ma že sin telko vsega, kak bogati še te le ali morejo biti Ilgerov oča! ... Hteja sen še si notri malo spogledati pa sen prtisna na vrota. Komāj pa stopin notri, mi že slečejo mantl, klobūk pa cūlo na klin obesijo mene pa posadijo na stolec. Namesto k vūrmohari sen priša k frizeri. Kaj sen si htejal Obrili so me za par dinarov pa še namazali, ka sen še tri dni potli diša. Za takšne dišove še mi je ne niti predrago prišlo; v kakšnen štacūni še te včosik bolj obrījejo pa niti ne diši... Dere so me vūn z rok spūstili, sen stvar bolj nadrobno raziska pa sen spozna, ka ma Ilger vrota na spodjoj strani. Tak sen se že drugokort namaršal

Malo niže so meli v okni puno frisof pa ksihtof z mostočī, brez mustočī, ženskih, moških, z debelimi nosi... Vsakšni je košta nekaj meje kak kovoča, Saj van pravīn: V mestī so van ftiči pa še ti pač tūdi ksiht za nekāj krajcaov zamejajo. Jaz pa sen si misla: Če sen dozďāj bija zadovolen s takšnin, kakšnega so mi oča prštelali pa če se je tūdi moja stara ne nič krez jega prtožuvala, še si ga tūdi zāj na stora leta ne dan zamejati...

Ob štīreh sen jo mahna prta un'onskemi kini. Če sen že enok priša v Marprog, bi pač velki kvor bija, če ne bi poskuša zvedeti, kakšna reč je te ali kino, ki je od jega o božīči prava teko sosedov Drašek, ker se za mežnara v Marprogī viči. Gospodična, kera karte odavle, me je pitala, na kerī prostor bi rad ša. Misla sen si: Tan najnaprej ne bi rad bija, da bo najbrže dosta gospeckih ludi prišlo pa je ne za kmeta, ka bi se notri med jimi drenga. Rajši bon si ke odzaja seja pa bo še me celo fale prišlo! Tak mi je gospodična dala karto za predzadj vrsto.

Dere priden notri pa so mi pokazali moj sedež na sredini same gospe. Ne ven, eli so toti ludge tak smešni eli pa nemajo

telko pod palcon, kak se kažejo, ka si nemrejo privoščiti boljšega mesta. Kaj sen si hteja; navsezodje sen le nobel bija, prostora pa sen tūdi več kak zadosti meja, ka sen se lahko na lakte naslaja, da sta se frajli, med kerima sen seda, vsakšna na drugo stron od mene nagibali...

Večer sen vida, ka se van nabere po Aleksandrovī cesti ludi, samih mladih, najše, kak pri nas na Glavosekov sejen. To je pre promenađa! Kelko bi se tū dalo zaslūžiti, če bi smeja od vsakšnega dinar pobirati, kak to delajo v Ormoži, če češ prek mosta na Hrvacko...

Pravijo, ka more kulturni človik hoditi v teater. Tak sen tūdi jaz potegna večer ta, radoveden, če bo tūdi tan telko mrtvih, kak jih je bilo v kini. Meja pa sen že skušjo s kina pa sen si tak kupa karto za prvo vrsto, ka ne bi druguč odzaja med samimi gospeckimi seda. Pa vete kaj se mi je zgodilo? V teatri je glih narobe kak v kini pa sen tak glih med najtavišimi živinami bija. Drgači pa je bilo vse lepo. Pisano oblečene pa namalane deklice so pele lepše, kak gda ma pri nas mežnar godovno, pa še mi je gnes lahko pri srci, gda se zmislīm na jē. Najbolj pa se mi je dopala ena, kera je sploh z glason sen pa ta, gor pa dol skakala, ka niti Pergarov Janto tak dobro ne zahuška. Zlo hūdo mi je bija po godī tūdi gospod, kerī je tak plesa, ka sen jemi ne folga iskati, ke se ga noge drzijo. Po mojen de včista lahko s svojīn plesajon nastopa v radii, dere do ga dobili v Marprog, če nede tečas že v pezjon odiša...

Drūge štorije, kak se mi je po teatri godilo, pa bon van drugokort prava, dere me nēbo stara poslušala...

Brezskrbna mladež

Indijanček: »Očka, ali letos ti ptiči ne bodo odleteli v severne kraje?«

Zmenek v Turčiji

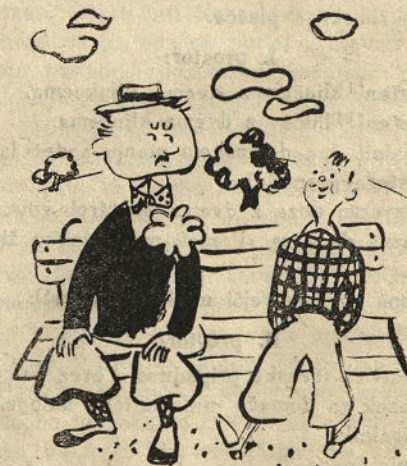
Gospod: »Torej, gospodična, zmenek drži! Ob 9. uri zvečer vas počakam pred kinom, če ne bo — vojne.«

PRI PRODAJALCU PREPROG

— Ali bi mi hoteli še enkrat pokazati spodnjo preprogo?

DOBER ODGOVOR

— Smrkavec, kaj me tako zijaš; ali še nisi nikoli videl meni podobnega človeka?
— Brezplačno še ne!

Ježek: PSIHIAetrija

No, res, mož je bil revež in pol, a zdaj je že mrtev. Njegova nesreča pa je bila taka, kot jo je tisti dan razkladal onemu znamenitemu psihiatru:

— Da, gospod psihiater, vsega se prav natanko spominjam. Stopal sem po trotoarju prav komodno — tek, tek, tek — in mislil, ali bodo imeli nočoj pri Rumeni raci kokošjo obaro ali prešička na ražnju. Samo to sem mislil, vse drugo pa mi je bila postranska stvar. No, potem sem prišel do mesta, kjer so bili k zidu naslonjeni količki, na njih pa je visel križ s svarilom: Pozor, krovci! Ne bom stopil na cesto, sem si dejal, na cesti je blato, a trotoar je čist kot ribje oko. Pripognil sem se pod količkom in stopal po pločniku dalje. Nič se mi ne more zgoditi, sem si mislil. Ura je štiri in krovci so pri malici. Zdaj natepajo slanino in kruh, nikogar ni na strehi. Nič se mi ne more zgoditi, sem si rekel. A krovci očitno niso bili pri malici. Kajti nankrat sem zaslišal nad seboj — rrrsk, potem mi je zažvižgalo mimo ušes — fiii, potem pa je udarilo tik za menoj na tla — penk in opeka se je razbila na tisoč kosov ali še več, nisem jih štel. Strašno sem se ustrašil. No, ko sem prišel malo k sebi, sem na grozo dognal, da se ne spominjam več, kako se pišem, kako mi je ime in kje stanujem. Nekaj časa sem se mičil, da bi se osvestil, a zaman. Potem sem pričel spraševati mimoidoče: Ali me poznate, gospod ali gospa ali gospodična? A nihče me ni poznal. Ali pa me niso hoteli spoznati. Mislili so pač, da jih hočem navrtati za denar. Že dva dni stanujem v hotelu in se skušam zbistriti. A vse je bob ob steno. Edina nesreča je to, da nikdar ne nosim legitimacije s seboj. V tem primeru bi bila stvar pač enostavna. Potegnili bi legitimacijo iz žepa, pogledal bi fotografijo, to sem jaz, bi si dejal, ime mi je torej tako in tako in stanujem tam in tam. A kot rečeno, legitimacije nikdar ne nosim s seboj. In zdaj sem tu in vas na kolenih prosim: Povejte mi, kdo sem. Napravite, da se bom spomnil svojega imena. Poglejte, zame končno ne gre. A doma imam mogoče ženo, ki je v skrbeh zame, ali morda celo otroke, ki ta dva dneva stradajo, ali pa imam morda vsaj kanarčka doma, ki mu je treba premenjati vodo. Pomagajte mi, prosim.

Psihiater je naslonil brado na slušalko za srčne utripe in pripomnil.

— Jako zanimiv primer! Imel sem pacienta, ki so ga, ko je bil še majhen, prestrašili z votlo bučo, v kateri je gorela sveča. Od tedaj se ni mogel spomniti, da je dva in dva štiri, temveč je vedno trdil: dva in dva je pet. No, tega nisem mogel ozdraviti, temveč sem mu nasvetoval, naj gre za natakarija. Ubogal me je in danes ima že svoj lokal.

— Da, je prikimal ubogi mož, a jaz prosim, ki sem takorekoč deček brez imena, ne morem iti za natakarija. Ker stalni gost-

je, vidite, so vajeni, da kličejo natakarija po imenu: Franc, belo s smetano; Toni, zapri vrata; Štefan, posodi mi 20 din. Da, njim je lahko, ker imajo ime. A jaz sem sirota. To je zelo hudo, gospod doktor.

— Da, to je res zelo hudo, je potrdil psihiater. A obupati ni treba. Kajti, ko ste se obrnili name, ste takorekoč prišli prave mu v roke. Ozdravil sem že vse drugačne paciente. Postavim primer bolnika, ki je pozabil celo, da ga je rodila mati. Vztrajno je trdil, da ga je zvalila kokoš in da je torej piščec. No, priznati moram, popolnoma k pameti ga nisem mogel spraviti. A vendar je zdaj mnogo boljši. Trenotno se namreč nahaja v blaznici in trdi, da je poldrug meter dolg jazbečar. Vidite, kako mu je moje zdravljenje pomagalo. Od piščeta do jazbečarja je pač lep skok navzgor.

A mož je bil še vedno strašno obupan:

— Da, prosim, ne zanikam. A kar se mene tiče mi, prosim, najprej poizkusite pomagati, da se spomnim imena. Le, če res v tem smislu ne bo nobene nade več, potem prosim, me izpremenite v jazbečarja.

Psihiater je legel na operacijsko mizo in čisto mirno govoril:

— Mislim, da ne bo treba. Za zdravljenje sličnih primerov poznam namreč več prav uspešnih metod. No, poizkusiva s prvo. Imenujte vseh vrst imena, ki vam padajo na pamet. Mogoče bo med njimi tudi vaše, ali pa vsaj ime vašega prijatelja, ki bi vam lahko povedal, kako se pišete. Imenujte imena kar na slepo srečo. Pričnimo! Ime! —

— Primož Trubar, je bleknil mož brez imena.

— Ta gospod, je dejal psihiater, je menda iznašel smodnik in je prejkone že mrtev. Ne bo nama mogel koristiti. Naprej! Ime! —

— Al Capone. —

— To je ameriški politik. Predaleč je, da bi lahko koristil. Dalje! Ime! —

— Miklova Zala! —

— To je psevdonim neke filmske igralkice. Te dame so previsoke, da bi se zanimale za medicino, je pribil psihiater. Potem pa je nadaljeval:

— Ta metoda ne bo rodila zaželenega sadu. Torej se bova poslužila takozvane rekonstrukcije slučaja. Izkušnja nas uči, da se nam na istih mestih ponavljajo iste misli. Storila bova torej kolikor mogoče pod istimi okoliščinami isto pot, ki ste jo hodili oni usodni dan. Ste razumeli? —

— Sem, gospod doktor. —

— Torej pojdiva! —

In sta šla. Prav isto pot. In pod istimi okoliščinami. Prišla sta tedaj do količkov, na katerih je visel križ s svarilom: Pozor, krovci! A tudi to pot nista stopila na cesto, temveč sta se metodi na ljubo priklo nila pod količkom in stopala po pločniku dalje. In glejte, tudi to pot se je utrnila s strehe opeka. Le, da je zdaj zadela svoj cilj. Priletela je možu brez imena prav na

sredo črepinje. Zakričal je in obležal v mlaki krvi.

— Zadelo ga je, je dognal zdravnik.

Potem pa se je sklonil k njemu in ga vprašal:

— Ali mi veste povedati, kako se pišete?

— Pišem se Celofan Zabloda, nižji uradnik, oženjen, stanujoč Za vodo št. 3, rimskokatoliške vere, še nekaznovan. —

Potem je izdihnil.

— Umrl je, je spet dognal zdravnik. Ženi bom pismeno izrekel sožalje. Obenem bom priložil račun za uspešno zdravljenje.

PRI KOFETARICI

Žrtev: »Zadnjič ste mi napovedali vse težjo bodočnost!«

Vedeževalka: »Séveda! Danes je pa kavica veliko lažja in ne more dajati od sebe kaj težjega.«

ČASNIKARSKA

Poročevalec pride v zavetišče za stare in onemogle in vpraša vratarja: »Saj je v vašem zavetišču ženica, ki je dočakala danes stoletnico?«

»Da pri nas. Pravkar sem jo videl sedeti zunaj na drevesu!«

»Kaj? Sto let stara ženica pa na drevesu?« se začudi poročevalec.

»Da, včeraj so ga posekali!«

Filmi,

ki jih ta teden v Ljubljani ne morete videti:

KARAMBOL PRIVATNEGA AVTA OB 12. URI PONOČI,

ker je vožnja z avtomobili po 10. uri zvečer prepovedana.

LJUBAVNA REPORTAŽA IZ TIVOLIJA,

ker se je snemanje tega filma zakasnilo vsled nenadnega nastopa mraza.

FILM O NAJVAŽNEJŠIH DOGODKIH V EVROPI,

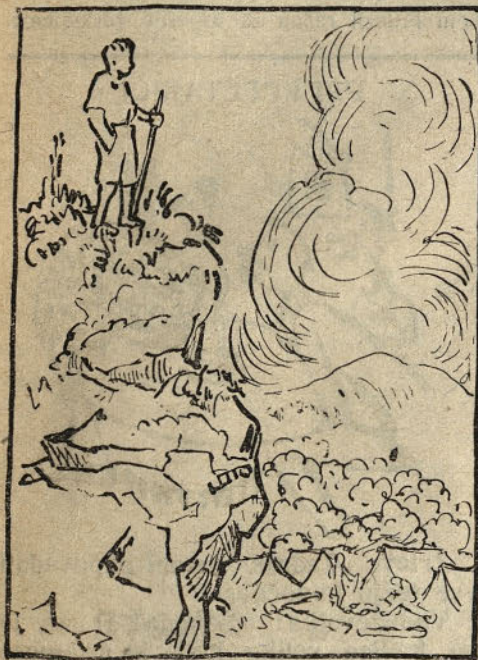
kajti najvažnejši dogodki šele slede.

Vsako soboto „NOVI TOTI“!

Ivan Rob:

Štirje stezosledci

*Kam, stezosledci, ste vi se zgubili,
da vas v številki ni zadnji bilo?
V krimske goščave smo se razkropili,
ker naši starši za nami gredo.*

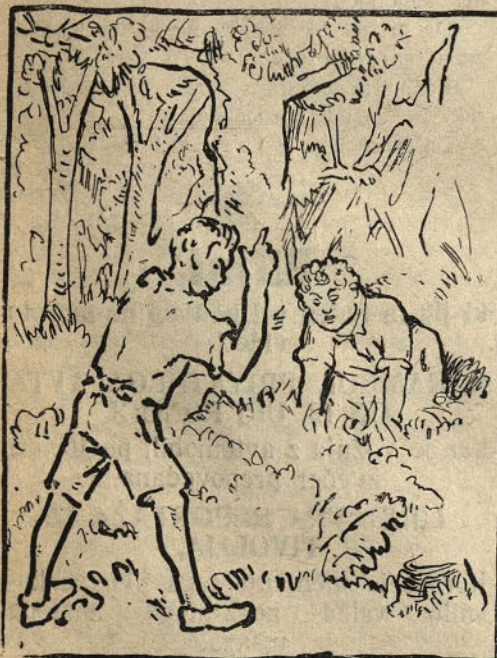
XXXIII.

*Milan hodi po tokavi,
končno se na skali ustavi.
Lep razgled se mu odpre:
tabor pod seboj uzrè.*

XXXIV.

*Ves vesel junak se vrača,
spati vidi postopača,
urno za drevo hiti,
po divjaško zakriči.*

XXXV.

*Jože na vse štiri plane,
od strahu se trd ne gane,
prebodeno v svet zijá,
Milan se mu grohotá.*

XXXVI.

*Pavel več ne jadicuje,
ker ga Slavko obvezuje,
nič več mu ne teče kri,
jež v naročju mu sedi,*

(Nadaljevanje sledi.)

Filmi,

**ki jih morete videti
v Ljubljani:**

Največji madžarski film!

Ganljiva zgodba male sirote

„Na materinem grobu“

V glavnih vlogah: Besci Gizi in
Adam Klari.

v kino „MATICI“

Telefon 22-41.

*

Od 15.—18. marca:

„V carstvu ljubezni“

filmska opereta. — V glavni vlogi:
Albert Matterstock, Gusti Huber,
Oskar Sima. — Režija: Reinhold
Schünzel. — Glasba: Al. Melicher,
— Balet: Sabina Röss.

Od 19.—21. marca:

„Renata v kvartetu“

Zabavna muzikalna in ljubavna ko-
medija. V glavni vlogi: Käthe von
Nagy, Gustav Fröhlich, Attila Hör-
biger, Johannes Riemann.

v kino „SLOGI“

Telefon 27-30.

*

Od 14.—17. marca:

Ljubosumnost

briljantna družabna komedija. — V
glavni vlogi Tyrone Power in Linda
Darnell

Od 18.—21. marca:

Materina žrtev

krasen francoski film z najlepšo
Francozinjo Hedwige Feuillere v
glavni vlogi.

v kino „UNIONU“

Telefon 22-21.